

2019.01.06.
Kálmánháza, Mandabokor
Istentisztelet

„¹¹Mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, ¹²és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan és kegyesen éljünk e világban, ¹³mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, ¹⁴aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszástól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.” Tit 2,11-14

Drága Gyülekezet!

Útmutatónkban mára kijelölt Igénk **(2. dia)** egyszerre múltat feltáró, jelent meghatározó és jövőbe-tekintő. Megmutatja az ember múltját **(2/a)**, feltárja az emberrel kapcsolatos igazságokat, meghatározza a jelent azzal kapcsolatban, hogy nem akár hogyan él az ember, és a jövőt illetően van egyfajta látása, víziója, amit bibliai szóval élve reménységnek hívunk. Ez a 3 kihat az egész ember lényére, meghatározza egész életét.

Kezdjük a múlt, az igazság feltárásával. Először is le kell szögeznünk, hogy amit szoktunk mondani mi magyarok, nagy az igazságtartalma: „az igazság fáj!”. Olyan dolgok fognak elhangozni, amelyek fájnak az embernek. Fáj az önérzetünknek, fáj a büszkeségünknek, a szívünknek és legfőképpen fáj az Énünknek, mert az igazság az fáj. Nézzük meg, mit állít a Szentírás velünk, emberekkel kapcsolatban, hogy lát bennünket Isten!

Azt mondja az Ige: hitetlenség és világi kívánság van bennünk. Olyan szép a magyar nyelvünk **(3. dia)**: a -(a)tlan/- (e)tlen, -talan/-telen ragokat fosztóképzőnek hívjuk. A hit(etlen) szó azt fejezi ki, hogy az ember meglelt valamitől fosztva. A kezdetek kezdetén **(4. dia)** Isten és ember, ember és ember között teljes harmónia, igazán mély, bensőséges kapcsolat volt. A kezdetek kezdetén az ember figyelt Isten szavára, engedelmességben élt, szeretetközösségben éltek egymással. A férfi nem veszekedett az asszonnal, az asszony a férfival, nem volt harag, nem volt indulat, nem volt gyűlölet, nem voltak nézeteltérések, a férfi nem hazudott az asszonynak, az asszony nem taktikázott, nem voltak félreértések,

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

kiabálások, amelyek megmérgezték volna kapcsolatukat. Meghitt, szeretetkapcsolatban éltek egymással. Amilyenek Isten teremtette az embert. Az ember hitt Isten szavának, egy mély bizalom volt Isten és ember között. Azonban **(5. dia)** a bűnessel megtört ez a bizalom, ez a hit, bizalmatlanság és hitetlenség lett az emberben Isten és ember iránt egyaránt. A Sátán – azzal, hogy az ember hallgatott a szavára – megfosztotta az embert a hittől és a bizalmától. Isten az embertől egyedül hitet és bizalmat kért, s ettől fosztotta meg a Sátán az embert. Attól a pillanattól kezdve lett veszedés, harag, indulat, gyűlölet, nézeteltérés, félreértés, hazugság, taktikázás, bizalmatlanság, hitetlenség, féltékenység. Amikor az igazságot szeretnénk feltárni, akkor egyszerűen arról kell beszélni, hogy mi van bennünk, emberekben. Pál apostol olyan nemes egyszerűséggel leírja ezt **(6. dia)**: „**házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás,**²⁰**bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás,**²¹**irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és**

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

ezekhez hasonlók.” Gal 5,19-21. Ezek megtalálhatóak a saját életünkben, mindannyiunkban, kivétel nélkül. De ha végignézzük a **(6/a dia)** Tízparancsolatot, akkor abban is láthatjuk, hogy hány alkalommal vesszük hiába Isten nevét, nem szenteljük meg az ünnepnapot, nem tiszteljük szüleinket, gyermekeinket, előljáróinkat, szavainkkal hányszor „ölünk”, teszünk gyilkos, lélekölő megjegyzéseket, mennyi parázna gondolataink vannak, amelyekről jobb, ha nem tudnak, különösen a férfiak milyen zaftos parázna vicceket, félreérthető kifejezéseket tudnak mondani, hányan lopnak, csalnak a számlákkal, az adóbevallásokkal, élnek tisztességtelenül. Hányan gázolnak bele mások becsületébe, mondanak rosszat a másikról, tesznek szúrós megjegyzéseket, pletykáznak, rosszindulatúak. Azon a kerítés előtti padon hány és hány pletyka hangzott már el a másik háta mögött. Milyen irigyek tudunk lenni a másakra, nem tudunk örülni a másikkal, hanem irigyeljük tőle, féltékenyek vagyunk, és vég nélkül lehetne sorolni, hogy milyen a mi szívünk. De egy szóval le lehet írni, minden **(7. dia)** az ÉN-ről szól. Mindig magamat akarom felmenteni, kihúzni, mindig jobban

tudok mindent másoknál, mindig az én terhem a legnagyobb, engem sosem értenek meg. A gyermekeink is – de persze mi is így voltunk ezzel – legelső szavai, amit megtanulnak az „én”, „engem”, „enyém”, „nekem”. Mert minden körülöttünk forog, minden rólunk szól.

Készítettem egy ábrát, amely igazán feltárja ezt az igazságot a bűneset előtt és a bűneset utáni emberrel kapcsolatban. **(8. dia)**
A bűneset előtt az ember életének Ura Isten volt, Ő ült szíve trónján. A szíve, a szándékai, az indulatai, indítékai tiszták voltak. A bűneset után **(8/a dia)** mindentől meg lett fosztva az ember azzal, hogy nem Istenre hallgatott, nem Isten szavára figyelt, nem az engedelmesség volt ott a szívében. Mindentől meg lett fosztva, s az ember Istent kitaszította a szívéből, életéből (ezért már nem élete része, hanem kívül van Isten), már nem volt helye Istennek az ember életében, élete ura az „én” lett, s láthatjuk, hogy milyen lett az a szív. Mennyi gonoszság, mennyi indulat van az emberben, hogy be lett mocskolva a szíve, a szándékai, az indulatai és az indítékai.

Milyen kívánságok vannak abban a szívben – ahogy az Ige mondja: „világi kívánságokat”.

Jeremiás könyvében olvashatunk erről a szívről **(9. dia)**:
„**9Csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlan...**” Jer 17,9”
Ilyenek vagyunk kivétel nélkül. A legkisebttől a legidősebbig, a legszegényebbtől a leggazdagabbig. Minden ember ilyen! Ez a kökemény igazság. S tudom, hogy ez fáj, tudom, hogy rosszul esik, hogy fáj az önérzetünknek, a büszkeségünknek. De fogadjuk ezt el, mert valóban ilyenek vagyunk. S aki mást állít, az valótlanúságot állít és becsapja önmagát. Ezért mondja János apostol **(10. dia)**:
„**8Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. [...] 10Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje.**” I Jn 1,8.10

De azért jelent meg Isten üdvözítő kegyelme Jézus Krisztusban, hogy ezen az állapotunkon segítsen. Mert nem tudunk magunkon segíteni. Talán mindannyian jól ismerjük **(11. dia)** az

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

1720-ban született Münchhausen báró történetét, aki mindig szeretett nagyot lóditani, s egy alkalommal azt hazudta, hogy saját magát lovával együtt kihúzta a mocsárból. Ügye tudjuk mindannyian, hogy ez képtelenség! Ugyan így teljes képtelenség, hogy saját magunk változtassunk életünkön, megszabaduljunk bűneinktől, mert képtelenek vagyunk rá. Ha megfeszülünk sem tudunk, s ezért jelent meg Isten üdvözítő kegyelme Jézus Krisztusban. Ő pedig úgy segíthet rajtunk, hogy helyreállítja az eredeti állapotot. Úgy kezdi, hogy megtisztítja a szívünket. Azt olvassuk János levelében **(12. dia)**: „Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. [...] ⁹Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.” I Jn 1,7b.9; a Zsoltárok könyvében pedig ezt írja Dávid, aki maga is átélte, hogy Isten hogyan tisztítja meg: „⁹Tisztíts meg izzóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó. [...] ¹²Tiszta szívet teremts bennem, Istenem...” Zsolt 51,12

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

Ezékiel könyvében maga Isten mondja **(13. dia)**: „**Minden tisztátalanságotoktól és minden bálványotoktól megtisztítlak beneteket.** ²⁶Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. ²⁷Az én lelkemet adom belétek...” Ez 36,25b-27a A Zsidókhoz írott levélben pedig ezt olvashatjuk: „¹⁷bűneikről és gonoszságaikról pedig többé nem emlékezem meg.” Zsid 10,17. A felolvasott Igénkben pedig erről ír Pál: „¹⁴aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket” Tit 2,14

Lehet, hogy az ember másfajta segítséget vár, másban várja a javulást, mást vár Istentől, de Ő ezt tudja megígérni, ezt tudja teljesíteni, s ezzel az ígérettel **(14. dia)** helyre tudja állítani az eredeti állapotot, ami azt jelenti, hogy minden a helyére kerül. Jézus Krisztus halála, az Ő vére, áldozata az ember számára egy teljesen új életet jelent. Miután feltárta az igazságot életünkkel kapcsolatban, kész helyreállítani életünket. A jelenben pedig a meghatározó, hogy onnantól kezdve már nem akárhogyan él. Miért? Mert

megváltozott a szíve, az élete, a szándékai, az indulatai. Abban a szívben Isten munkája által a Lélek gyümölcsei lesznek nyilvánvalóvá **(15. dia)**: „²²A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békeesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, ²³szelídség, önmegtartóztatás.” Gal 5,22. Micsoda változás egy ember életében. Mindazok, amelyektől meg lett fosztva, azt Isten helyreállítja. **(16. dia)** Az ember szeretetlen, örömtelen (boldogtalan), türelmetlen, szívtelen, hűtlen, és Jézus Krisztusban egy teljesen új szívet, életet kap. Isten megváltoztatja az egész életét. Felismertet, leleplez és újjáteremt. Ez a változás az ember életében a jelent fogja meghatározni, mert a Krisztusban hívő ember „**józanul, igazságosan és kegyesen él e világban**”. Ez nem azt jelenti, még mielőtt bárki félreértené, hogy a hívő ember tökéletes, ellenkezőleg, a hívő ember látja bűneit, elesettségét, kegyelemre és bocsánatra való szorultságát. **(17. dia)** A Krisztusban hívő ember nem tud nem vétkezni, a Krisztusban hívő új szívet, új életet nyert ember pedig – ahogy egyszer valaki fogalmazott – balesetszerűen követ el bűnöket. Azaz nem szándékosan, nem tudatosan, de sajnós el tud

bukni. Az így elbukott ember pedig tudja, hogy Isten kész ennek ellenére megbocsátani. **(18. dia)** Hogyan él a Krisztusban hívő ember? A jelent meghatározó élet:

„...**térjenek meg, forduljanak az Istenhez, és éljenek a megtéréshez méltóan.**” ApCsel 26,20

„²⁷**Csak ti Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjétek**” Fil 1,27

„¹⁰**élhessetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az ő tetszésére, és teremjétek gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel, és növekedjétek Isten ismeretében.**” Kol 1,10

A hívő ember nem e világnak, a világ kívánságainak kíván megfelelni, hanem Istennek tetsző életet szeretne élni. Hozzá szeretné igazítani az életét, a szavait, a viselkedését. Egyszóval mindent!

Befejezésül pedig néhány szót hadd említsek a harmadik irányról, a jövőbe tekintésről, tudniillik nem csak a múlttól, a jelenről, hanem a jövőről is szól ez az Ige. **(19. dia)** „¹³ **mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözi-**

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

tőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését". A Krisztusban hívó ember tudja, hogy ennek az életnek egyszer vége lesz, befejeződik. Tudja azt is, hogy Jézus Krisztus megváltói munkája nem a kereszten végződött be, nem egyszerűen a kereszten „végezte”, hanem a nyitott sír azt üzeni, van feltámadás. **(20. dia)** Azok, akik Krisztusban új életet nyertek, akik elfogadták Jézus Krisztust megváltóul, behívták az életükbe Jézust, akik életében ez a változás megtörtént, annak a neve fel van írva az életnek könyvében **(21. dia)** („akiknek a neve benne van az élet könyvében” Fil 4,3). Abban a reménységben éli az életét, hogy a mindannyiunk számára bekövetkező földi halál után Jézus Krisztus magához veszi az övét. A Krisztusban hívó ember nem megy ítéletre, mert Isten **(22. dia)** végrehajtotta Jézuson az ítéletet. Ezért mondja Jézus: „¹⁸**Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt Isten egyszülött Fiának nevében.**” Jn 3,18.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

A jövőbe-tekintés az, hogy várjuk a Jézussal való találkozást, a színről-színre való találkozást, azt az életet, amelyet megígért a benne hívőknek.

Drága Gyülekezet!

(23. dia) Isten Igéje így tárja fel a múltat, így meghatározza meg a jelent és ilyen reménységgel tekinthetünk a jövőbe, „**mint aki előtt nem bizonytalan a cél**” (I. Kor 9,26) – ahogy Pál fogalmaz.

Ámen!